

Pod Od Krácel důstojně (po prohrané bitvě) do svého bytečku a za ním se vlekla jeho uražená ješitnost.

Po několika letech jsem se náhodou procházela starou známou čtvrtí. Proti mně se z oblaku prachu vynořila zničená žena s dvojstupem dětí. Jako poslední capkala lichá jedenáctá holčička absolutně nepodobná svým sourozencům. Připomněla mi mé staré zažloutlé fotografie z dětství. Zavolala jsem na ni: „Amélie“. A ona se otočila...

Nasferatu

Šel jsem vyvenčit psa. Nebál jsem se tmy. Občas jsem potkal člověka spěchajícího z nějakého večírku, aby už brzo ležel ve své posteli. V noci se stává naše město nebezpečným. Výkřik prořízl noční klid. Pes se rozštěkal. Pádil za hlasem. Táhl mne na vodítku za sebou. Na trávníku spočívalo mužské tělo. Z krku mu prýštila krev. Ve chvílce se kolem mne srotila skupinka diskutujících. Zavolali sanitku a policii. Když ho odvezli, raději jsem se vytratil. Netoužím probdít zasloužený spánek na policejní stanici. Rychle jsem mířil domů. Všiml jsem si krásné dívky na lavičce, která si otírala ústa kapesníkem. „Slečno, potřebujete pomoci?“ oslovil jsem ji (na babici bych ani nepromluvil). Změřila si mě užaslým pohledem. Schovala kapesník. Usmála se. Pozval jsem ji k sobě. Stejně po tak hrůzném zážitku hned neusnu. Nasferatu mne okouzila svým ušlechtilým vystupováním. Její půvabný obličej jí kazily snad jen dva poměrně ostré špičáky, které mi naháněly hrůzu. Před pátou ranní odešla. Doprovodil jsem ji k polorozbořenému domu se zanedbanou zahradou. Slíbila mi, že zase přijde.

Čekávala na mne večer co večer v parku. Miloval jsem ji. Kladl jsem si často otázku, zda ona mne také... Připadalo mi, jako kdyby si se mnou pouze hrála. Nosila v sobě dívčí kouzlo sedmnáctiletého děvčátka.

Jedna vražda vedle druhé rozněcovala v lidech strach. Oběti - muže nacházeli vždy s tím samým poraněním. Nasferatu ke mně šplhala po hromosvodu vždy po půlnoci. Schovala se pod peřinu. Třásla se. Město ji pronásledovalo. Před svítáním mě má láska opouštěla. Zůstával jsem sám. Původcem všeho prazvláštního zabíjení byla ona. Věděl jsem to moc dobře. Utíkala ode mne v bezmocném zoufalství, protože já patřil k městským. Žila sama. Přes své bezcílné útěky se ke mně vracela. Našla ve mně oporu. Choval jsem se bláznivě. Tolik jsem riskoval. Náš vztah pro mne znamenal čekání, až i mně prokousne hrdlo. Namlouval jsem si, že to neudělá. V cosi jsem doufal. Z nekonečné lásky bych jí svou duši dal. Jenže ona nezemře. Nemohl bych ji tu nechat na pospas krvelačným bestiím jménem vážení občané.

Nasferatu, skrýval jsem tě ve své ložnici. Pozoroval tě hodiny, dlouhé hodiny nemohl jsem se vynadívat. Kdybych tě dokázal uchránit před lidskou zlobou. Přál jsem si být s tebou napořád. Opět jsi mi nečekaně unikla pryč. Vrátila ses, ale prý naposledy. Vedla jsi divné řeči. Kroutil jsem hlavou. Zakrýval jsem ti rty. Zlé jsem odmítal poslouchat. Znamenala jsi pro mě všechno. Pro tebe jsem žil. Toužil jsem po dítěti, ale nikdy jsem se ti s tím nesvěřil.

Opustila mě. Snad kvůli jinému. Vysedával jsem za oknem osamocen a stále věřil v její objevení. Od sousedů jsem se krutou pravdu dozvěděl. Uštvali ji a ubili. Svou pout' ukončila ve strouze pod skalou. Od života jsem čekal asi o mnoho víc. Poznal jsem radost, ale i smutek. Poznal jsem vše, co poznat jsem mohl. Já zůstal po svém poznání úplně sám. Začíná se mi hnusit svět. Nasferatu, půjdu za tebou.

Steinová

Jmenuji se Herbert Stein a svou soukromou praxi psychiatra provozuji v jednom malém městě.

K tomuto oboru jsem se dostal přes psychologii. Dlouho jsem studoval a brzo se ženil, proto mne doma každý den vítala milovaná manželka. Díky ní jsem zapomněl, co znamená zoufalství. Ale abych úplně neztratil význam tohoto slova, přicházejí za mnou stále jen zoufalí lidé a nejvíce snad zoufalé matky.

Těžko bych komu vysvětloval, když mi pláče do papírů, že by všechny ty jejich pěstované květinčky potřebovaly dostat na zadek. Bohužel tuto myšlenku nemohu ani vyslovit. Bylo by ubohé dojít po letech studia k tomuto závěru, odporujícímu celé lékařské vědě. Z těch důvodů naslouchám dál tragédiím. Tyto tragédie se mi hnusí, neboť neexistuje proti nim prakticky žádná obrana. Málokdy se mi podaří odvézt z cesty zlé onu květinčku, ubližující své rodině i sobě. Nic nebolí víc než lidská duše. Nepatřím tedy k úspěšným lékařům, přesto mne pacienti vyhledávají.

Onoho mlhavého rána (rána tu mrazí v zádech) mi do dveří bez zaklepání vtrhla sestřička Madla a s úzkostí v očích špitla: „Pane doktore, přišla vdova Steinová.“ Vdovu Steinovou se mnou spojovalo pouze jméno. Řadil jsem ji do skupiny těch, jimž jsem skutečně nedokázal pomoci. Svým způsobem ji totiž odmítala.

Vdova vstoupila a pozdravila. Pokynul jsem, aby se posadila. Spustila: „Pane doktore, potřebuju zas ty prášky. Halka mi za ním opět utekla v sobotu večer oknem. Už vážně nevím, co dělat.“

Její šestnáctiletá dcera Halka se zhlédla v dvakrát rozvedeném muži, který se vyhýbal práci a jehož zničenou bývalou ženu jsem rovněž léčil. Halka přirozeně, aniž by to ve svém mladém věku chápala, narazila na matčin odpor. To se jí nelíbilo. Nenáviděla ji, protože jí bránila v odchodu za ním. Propukla u ní ona šílená i zaslepená láska adekvátní jejím letům. Ovšem zaráželo mne, proč právě k muži o tolik staršímu, který rozhodně nesplňoval sny pubertálních dívek po stránce fyzické i psychické. Mamě jsem hledal ono pouto, jež ji k němu přitahovalo. Halku jsem znal z ulice, ale matka ji nikdy nedonutila k návštěvě mé ordinace. Již tenkrát se zmítala přesvědčením naprosto bludným, že všemu rozumí nejlíp, a již tenkrát se chovala krutě sobecky, což všichni poznali kromě vlastní matky.

„Paní Steinová, vždyť sama jistě dobře víte, co mohu zařídit.“ Rozplakala se. Stačilo kontaktovat... Útěky z domu se trestají diagnostickým ústavem, kde končí obvykle asociální květinčky smutných rodičů. Halku jsem tam zcela upřímně strčit nechtěl. Doufal jsem v nějakou zázračnou změnu - zamiluje se do jiného. Nejradši